Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Congresmedlem Thomas Fitch fra Nevada holdt i de Forenede Staters Congres's Underhuus den 23de Februrar 1870 angaaende Culloms Udkast.

Vi optage denne Tale som et Beviis paa, hvorledes nævnte Udkast modarbeides af de Forenede Staters Statsmænd. Ikke dermed at sige, at det af Vedkommende ansees for uretfærdigt eller grundlovsstridigt, men meget mere som en uheldig Speculation, der vil foraarsage større Tab end Gevinst for de Forenede Stater.

Red.

„Hr. Ordfører! Det Udkast, som det staaende Udvalg for Territoriet har fremlagt, vilde unægteligt, hvis det blev vedtaget og haandhævet, standse Fleerkoneriet i Utah. Det kan ansees for givet, at Fleerkoneriets Tilintetgjørelse vilde være viist og roesværdigt, og hvis Culloms Udkasts Gjennemførelse ikke vilde have andre Følger end netop dette, vilde det være min Pligt at understøtte det, men eftersom jeg har lidt Kundskab om „Mormonernes" Land og ydermere om dette Folks Characteer og Bevæggrunde, har jeg den Overbeviisning, at dette Udkasts Vedtagelse som Lov vilde medføre uheldige Følger og frembringe aldeles uventede Resultater.

Blandt disse Resultater kunde først nævnes: den midlertidige Afbrydelse og maaskee totale Tilintetgjørelse af den store Pacific Jernbane. Dernæst vilde Utah vende tilbage til den øde Tilstand, som det tilforn var i, og det stille Havs Kyster vilde føle Standsningen af et nærliggende udstrakt Lands industrielle Virksomhed. Foruden alt dette, vilde Tusinder af tappre Mænd blive ihjelslaaede og Millioner af Dollars blive udgivne til ingen Nytte.

Tvertimod de Herrer, som have tilkjendegivet deres Anskuelser for Territoriets Udvalg, frygter jeg for, at Utahs Folk ville ansee dette Udkasts Vedtagelse for en Krigserklæring og ville forberede sig til med fantastisk Iver og Alvor at imødegaae en langvarig, bitter og blodig Kamp. Ingen kan tvivle om Udfaldet

af en saadan Kamp, thi et hundrede og fyrretyve tusinde Folk, hvor selvstændige, isolerede og begunstigede af Terrainet og Omstændighederne de end monne være, kunne ikke staae sig mod Regjeringens Magt. Mormonerne vilde blive udryddede eller uddrevne fra Utah; men ved saaledes at tilintetgjøre Fleerkoneriet og adsplitte dets Udøvere, vilde Død og Ødelæggelse herske i Ørkenen, hvor hidtil kun Indianernes barbariske Levnet har forstyrret Naturens Taushed, og den haardt beskattede Nation vilde tilkjendegive, at Resultaterne ikke kunde opveie de medfølgende Omkostninger og Bryderier.

Jeg er enig med den berømte Mand fra Illinois, Ordføreren for Territoriets Udvalg, i at vi ikke bor trække os tilbage fra en retfærdig og nodvendig Krig, som har gyldige Grunde til Aarsag, men jeg fremlægger dog det Spørgsmaal for dette Huus, som Landet vil kræve Svar paa, efterat dette Udkasts Vedtagelse har styrtet os i Krig med Mormonerne: Hvad er der i denne Strid, som tiltaler Folkets Dømmekraft, Samvittighed eller Fædrelandskjærlighed? Findes der ikke fuldstændig Mangel paa de Elementer, som inspirere Mænd til at gaae i Krig? Jeg vil ikke hermed søge at skjule Nationens dybe Vanære, idet den har tilladt Asiens barbariske sociale Forhold at faae Indpas blandt civiliserede hvide Mænd i det nittende Aarhundrede. Jeg forkaster denne Daarskab i den mormonske Tro og er opfyldt af Forbauselse og Medynk over denne selvvalgte Fornedrelse af de mormonske Qvinder. Medens jeg afskyer en saadan Aand, hvadenten den hidrører fra Lidenskabelighed eller Opoffrelse, har jeg Medynk for de, der give Afkald paa Menneskenes helligste Attraaer, den hellige Lidenskab, som ingen Mand kan nære for mere end een Qvinde, og som ingen Qvinde kan nære for en Mand, medmindre han er hendes alene.

Men det Spørgsmaal, vi nu ville overveie, er ikke sentimentalt, men praktisk, og vi maae holde os til Kjendsgjerningerne som de ere. Dette Samfund med dets Fleerkoneri har opnaaet Styrke formedelst Regjeringens Overbærenhed. Vi have givet dem Skjøde paa deres Land; vi have anerkjendt dem paa forskjellige Maader og have, uden Indblanding eller Advarsel, tilladt dem at samle Tilhængere fra alle Dele af Europa. Deres Antal er tiltagen over vor Forventning. Dog Historien vil ikke kunne opvise en Coloni af lige Alder, som er mere flittig, enig, stærk og selvstændig. De have Byer med Tusinder af Indbyggere; de have Aviser og Telegrapher samt Fabrikker og Jernstøberier, som naae til Hundreder af Mile syd for Salt Lake City. De ere flittige, vindskibelige, maadeholdne og fri for næsten enhver Svaghed, med Undtagelse af Fleerkoneri, og selv dette er ifølge deres Tro ingen Synd, men en religiøs Pligt. Deres Tro paa deres Grundsætninger er ligesaa urokkelig som Muhamedanernes paa Koranen og de Christnes paa den korsfæstede Frelser, og hvis vi ved Armeer antaste denne Tro, ville vi kun gjøre dem mere enige og nidkjære i at forsvare den. Den Herre fra Illinois (Hr. Cullom) troer ikke, at de ville gjøre Modstand. Min Herre, have de trodset Storm og Uveir, Indianerne og Ørkenens og Sygdommes Rædsler for nu at frasige sig deres Overbeviisning formedelst en Vedtægt af Congressen? Vilde nogen mindre stærk Bevæggrund end alvorlig, nidkjær og fanatisk Tro have bevæget et Folk til at tilbagelægge en saadan Veilængde, til at tage mod saadanne Beskyldninger og til at underkaste sig saadanne Opoffelser og

Anstrengelser? De Herrer tage feil, hvis de antage, at den eneste Hensigt, som har tilskyndet Mormonerne til at paatage sig et stræbsomt Liv i det fjerne Utah, alene har været dyrisk Sandselighed. Hvis dette alene havde været deres Hensigt, kunde de vistnok have tilfredsstillet den med mindre Besværlighed og Omkostninger og uden at paadrage sig ubehagelig Opmærksomhed fra Offentlighedens Side, ja selv uden at forlade den østlige Bred af Missisippifloden. Det lave Sandselighedens Træ bærer ikke Flidens, Dristighedens og Maadeholdenhedens Frugter.

Jeg agter ikke at undskylde dette Folks ulovlige Handlinger, men mit Ønske er, at dette Huus maatte nøie forstaae hvad vi gjøre, naar vi vedtage nævnte Udkast. Hvis man forsøger at sætte det igjennem, bliver der Krig. Hvis det vedtages som Lov, vil det foraarsage gjennemgribende Forberedelse til Krig. Jeg veed, at Vidnerne, paa hvis Vidnesbyrd Uvalget har bygget Udkastet, ikke ere af denne Mening, men jeg appellerer til dHrrs. Dømmekraft; jeg appellerer til Historien, som det er bleven sagt „er Philosophien, som lærer ved Exempler," at sige, om det ikke er sandsynligt, at et Folk, som troer paa sin Religion med en saadan Hengivenhed som Mormonerne, vil slaaes, og om det gjøres nodvendigt, doe for at bevare den fra Tilintetgjørelse. Og kunne vi vente, at de med saadanne Anskuelser ville oppebie vore Handlinger eller haabe, at de ville udsætte Fjendtlighederne, indtil det første Compagni af de 40,000 Tropper, som dette Udkast fordrer, er naaet til Utahs Grændser? Min Herre! Mormonerne ere et praktisk Folk, og fraseet deres særegne religiøse Anskuelser, ere de vistnok de meest praktiske Folk paa Jorden. De have gjort sociale Forhold til deres Studium; de have Handels- og Arbeidsforeninger; deres frivillige Underkastelse til Disciplinen er enestaaende; deres Organisation og Virksomhed har kun sin Lige i Biernes Flid, og Bikuben har givet Symbolet til deres territorialske Vaaben med Valgsproget: „Vi trives ved Flid."

Som jeg før sagde, ville de ansee Vedtagelsen af nævnte Udkast for en Krigserklæring, og stærke i den Bestemmelse, som for dem er næsten ligesaa kjær som selve Livet, ville de ile med at befæste deres Stillinger og forsyne dem med Proviant. De ville strax afskære al Communication med den ydre Verden, og med deres fortræffelige Organisation kunne de ødelægge Hundreder af Mile af den store Jernbane i en Uge. De kunne udholde Kampen i Maaneder, ja maaskee i flere Aar. Vi kunne naturligviis undertvinge dem tilsidst, thi vi kunne udrydde dem, men det vil koste os Millioner og atter Millioner Dollars og Tusinder og atter Tusinder Menneskeliv; det vilde afbryde al den Færdsel, som nu er i saa stærk Tiltagende, og som forsaavidt den forbliver uforstyrret, tegner til at opfylde Columbus's Drøm, at lægge Veien til Indien over Amerika.

Min Herre! Fleerkoneriets Udryddelse kunde saaledes opnaaes, men med altfor store Bekostninger. Jeg skatterer det ærede Medlem fra Illinnios, Hr. Culloms Forslag, naar han siger, at Nationens Ære maa bevares for enhver Priis og Lovenes Ukrænkelighed haandhæves; det er heltemodige Udtalelser og fordrer Ærbødighed, saasnart det kan paavises, at Nationens Ære bliver krænket, men jeg kan ikke indsee, at Utahs moralske Nød bør fremkalde en saa forfærdelig Tilintetgjørelse af Menneskeliv og Bortødslen af Penge, som dette Udkasts Vedtagelse vil foraarsage. Fleerkoneri er visselig galt nok, men det støder kun den ømfindtlige Dannelse; det gjør ikke

Opstand mod den herskende Myndighed; det fordrer ikke engang, at Nationen skal være ansvarlig for dets Bestaaen, Fremgang eller Skjæbne, og det angriber ikke nogen menneskelig Rettighed eller Privilegium.

Hvis Nationens Enighed eller menneskelige Frihed stod paa Spil, vilde jeg ligesom Medlemmerne af den 37te og 38te Congres bevilge Penge i utallige Millioner og Folk i enorme Masser, men dette er et Spørgsmaal af ringe Vigtighed, skjøndt vi have søgt at give det Udseende af at være af megen Vigtighed. Det viser sig at være en religiøs Afvigelse i stødende Form, men som indeholder Elementer til sin egen Opløsning, som mere anfægter Menneskenes Smag og Fordomme end deres Interesser, og som paa ingen Maade har opnaaet Betydning som politisk Spørgsmaal. Det er simpelthen saaledes: Nogle faa Mænd og Qvinder have valgt at regjere sig selv efter Forgodtbefindende og, med en eneste Undtagelse, som er mere uheldbringende for dem end for os, synes de at have beviist, at deres Fremgangsmaade upaatvivlelig er heldig. Vi kunne forgjæves foretage omfattende Undersøgelser for at finde et Samfund mere fredeligt, flittigt og triveligt end disse Mormoner; vi kunne forgjæves søge at finde Byer uden Hore- og Spillehuse udenfor Utah.

Fleerkoneri og Slaveri ere blevne benævnede „Tvillinglevninger fra Barbarismen.“ Dette var en meget tiltalende Phrase for det republikanske Parti i 1856, og havde en god Klang for det, men medens Fleerkoneri og Slaveri kunne være Tvillinglevninger fra Barbarismen i en vis Forstand, idet de ere lige gamle og begge kunne stadfæstes ved Skriften, ere de ikke lige hvad Vigtighed og fremtidige Følger angaae. Slaveri hvilede paa Tvang og fik Livskraft formedelst Undertrykkelse; Fleerkoneri støtter sig til Overtalelse og til dets egen vrange Fortolkning af Skriften. Slaveriet var indgroet i det civile, politiske og sociale Bindingsværk af 15 Stater; Fleerkoneri er et Udskud, som er dragen ud i Orkenen for at finde et Tilholdssted. Slaveri var Grundlaget for et uhyre omfattende industrielt System; Fleerkoneri er en Gevæxt paa et lignende System. Slaveri undertrykkede Talefrihed; Fleerkoneri er ikke istand til at forhindre Udgivelsen af en antimormonsk Avis i Saltsøstaden og antimormonske Forsamlinger afholdes i Nærheden af Brigham Youngs Bolig. Slaveriet voxede os over Hovedet formedelst Eftergivenhed fra vor Side, indtil det angreb Nationen og trodsede dens Love; Fleerkoneriet derimod er svagt og underdanigt og adlyder beredvillig enhver Lov, med Undtagelse af den, som truer dets Bestaaen, og søger Skjul udenfor Civilisationen.

Alle de Forenede Staters Love og alle Utahs Love blive haandhævede i Utah, med Undtagelse af Loven mod Fleerkoneri. Selv det Vidne, paa hvis Vidnesbyrd Udvalget har affattet dette Udkast, sagde, at i alle criminelle og civile Sager, hvor Fleerkoneri ikke hørte med til Striden, havde han aldrig kjendt et mere retfærdigt Folk, og at i Sager mellem Mormoner og Ikkemormoner vilde mormonske Juryer dømme med upartisk Retfærdighed.

Sandheden er, at vort Regjeringssystem ikke er skikket til at løse en saadan Opgave som „Mormonspørgsmaalet.“ Vor Regjering hviler paa Folkets Oplysning og Dyd; vor Regjering føres offentlig, og er en Regjering, hvori den offentlige Mening er vedtaget som Lov, og Love, som ikke støttes af den offentlige Mening, ville sjelden blive haandhævede. Ethvert County i enhver Stat

og Territorium er til en vis Grad selvregjerende og uafhængigt. Hvis nu Folket i et eller andet County komme overeens om, at en vis Forbrydelse ikke skal ansees for Forbrydelse indenfor Countyets Grændser, hvad skal man da gjøre? Hvis den anklagende Jury haardnakket vægrer sig ved at anklage eller den dømmende Jury vedholdende afgiver Kjendelsen „ikke skyldig" i den tilsigtede Forbrydelse, gives der ikke nogen Vei til at faae Sagen ordnet eller Forbryderen straffet ved de almindelige Processer i en republikansk Regjering. Hverken Gouvernør eller Dommer har Magt til at bortføre Forbrydere fra deres egen Stat for at blive forhørte i en anden. Saadanne Sager kunne kun ordnes ved at fremlægge Beviser for, at en almindelig Sammensværgelse er igjære mod Loven, thi derved kan den civile Myndighed ophæves og det paagjældende District erklæres i Beleiringstilstand og komme under militair Myndighed. Denne Fremgangsmaade er meget bekostelig og dens hyppige Anvendelse yderst farlig for en republikansk Regjering, og burde aldrig anvendes uden i meget desperate Tilfælde, hvilket jeg ikke anseer det nærværende for at være.

Men der kunde spørges: Skulle vi ikke gjøre Noget? Skulle vi tillade denne Trods mod de Forenede Staters Myndighed at vedvare? Skulle vi tillade Brigham Young og 'hans Tilhængere fremdeles at øve Fleerkoneri, uden at gjøre en alvorlig Anstrengelse for at standse det? Jeg svarer, min Herre! Jeg troer, at Fleerkoneri har fuldendt sit Løb; jeg troer, at den Jernbane, som borttog Mormonernes Isolering, har givet Fleerkoneriet dets Banesaar. Enhver Lomotivklokke, som lyder i Wasatchbjergenes Kløfter, ringer Liigsang over Fleerkoneri. Jeg troer paa Civilisationens overbevisende Magt; jeg troer, at denne Institution vil falde bort af Mangel paa Sandhedens oplivende Magt. Jeg troer ikke, at Noget, som strider mod Samfundets Interesser og Tidsalderens Aand, som er fjendtligt mod den menneskelige Naturs Instincter, selv naar det er støttet af religiøs Overbeviisning, vilde være istand til at staae sig mod de stille, bestandige og uimodstaaelige sociale Indflydelser, som modarbeide det.

(Fortsættes.)

Missionair, Hr. K. A. Burnells Beretning om sit Besøg i Utah.

(Fra „Chicago Advance")

Salt Lake City, den 5te Juli 1869.

Da jeg havde bestemt at anvende Sommeren til christeligt Arbeide i Nebraska, Wyoming, Utah, Nevada og Californien, besluttede jeg at tilbringe en Uge i denne By, men her er saa meget at lære, at jeg endnu er her paa tiende Dag. Min bestandige Reisen i de sidste tolv Aar har ofte bragt mig i Berøring med Mormonerne, baade enkeltviis og samlede i store Selskaber paa Reisen til disse Dale. Nogle af dem have paavirket mig meget ved deres store Oprigtighed og bragt mig til at troe, at meget Nyttigt vilde kunne læres her, hvis man

ret kunde gjennemskue Forholdene. De Breve, jeg har læst herfra, have uden Undtagelse gjort det Indtryk paa mig, at de ere skrevne af fordomsfulde Mænd under deres korte Ophold paa et Hotel heri Byen. Jeg bad meget om, at Døren maatte blive aabnet for mig, at jeg kunde blive som „En af dem," medens jeg opholdt mig i den mærkværdige Stad og Dal. En god Broder i Iowa anbefalede mig varmt til en af sine gamle Venner, og da jeg præsenterede mit Anbefalingsbrev for en Mand, som var Bygmester (hvad jeg tidligere havde været) og omgivet af Høvle og Hamre og en behagelig Duft af Granspaaner, (hvilket erindrede mig om forbigangne Tider) bad jeg i Tro, liig En af de Gamle, at jeg maatte finde Naade for hans Ansigt, og jeg blev snart efter indlogeret i hans polygamiske Familie. For at benytte Leiligheden paa bedste Maade, har jeg siddet ved Smedens Esse, ved Skræderens Bord, vandret over Torvet, staaet ved Siden af Steenstrygerne og lugtet den friske Kalk som den kom fra Gibserens Skee; har tygget Spaaner med Tømrerne og siddet med Bonden i hans Familiekreds. Kjøbmændene, saavel mormonske som udenforstaaende, have beredvillig besvaret mine Spørgsmaal. Eieren af den eneste Billard-Salon her i Byen synes ikke, at de Hellige ere bedre end Andre. Gouvernør Durkee talte venligt om Folket, skjøndt de naturligviis mene, at hans Embede er ganske overflødigt. Det eneste religiøse Forsøg, som er foretaget udenfor den mormonske Kirke, er gjort af den engelske Kirke. De afholdt igaar to Forsamlinger, en om Morgenen og en om Aftenen, hvilke vare besøgte af omtrent 50 Individer. Feltpræsten ved Soldaterleiren nærved Byen hører til den engelske Kirke, hvilket ogsaa er Tilfældet med alle de Feltpræster, jeg har truffen paa, og medens tre Aars Erfaring blandt Soldaterne har lært mig at vurdere de Vanskeligheder, hvorunder de arbeide, hvilket i Sandhed mere er en Kjærlighedsgjerning end en Embedsforvaltning, kan jeg dog ikke indsee, hvorfor de have saa liden Indflydelse, som Tilfældet er.

„Broder Brigham" eller „Præsidenten," som han jevnlig med stor Agtelse og som oftest med Kjærlighed benævnes, er den af alle Mænd her, som besidder den ledende Tanke og har en Magt over 130,000 Individer i denne Dal og en Indflydelse, som jeg ikke troer den nyere Tids Historie kan vise Mage til. Han har to Raadgivere, og disse Trendes, tilligemed de tolv Apostlers Photographier, findes i enhver Bolig. Præsident Grants og hans Ministres Indflydelse over Nationen kan ikke sammenlignes med den uindskrænkede Control, som disse Femten udøve over Befolkningen her. Byen er deelt i tyve Warder, med en Biskop og hans to Raadgivere for hvert Ward. Der er ogsaa to Lærere for hvert Ward, hvis Pligt det er at besøge enhver Familie en Gang om Maaneden og afhjælpe deres timelige og aandelige Fornødenheder, samt indgive Rapport derover. Biskoppen er Hovedmanden for sit Ward. Jeg har overværet to Søndagsskoler i Warderne fra 10—12 og Tjenesten begge Søndagene i det nye Tabernakel; ligeledes endeel af Tjenesten igaar Morges i det gamle Tabernakel. Jeg har været til Aftentjeneste i em af Wardernes Kirker og har ogsaa overværet en Faste- og Vidnesbyrdsforsamling, som varede halvsjette Time. Disse Sidste afholdes den 1ste i hver Maaned og ere grundlagte ifølge Aabenbaring til Joseph Smith, hvorpaa Alle have en urokkelig Tro. Jeg stod ved Døbefonten i Torsdags og saae Ti a Tolv blive begravne i dens Vand. Den

fungerende Broder begyndte altid Ceremonien ved høitideligt at fremsige: „Med Fuldmagt fra Jesum Christum osv.“ Nogle blive døbte for at gjenvinde Sundheden, Flere vare Drenge og det var en interessant Tjeneste. Alle, som bleve indlemmede i Kirken ved Daab, fik Haandspaalæggelse for Annammelsen af den Hellig Aand, i hvilken Ordinance syv eller otte af de tilstedeværende Ældster deeltoge og udtrykte sig hjerteligt, naturligt og godt. Deres Frihed og Redebonhed gjorde Indtryk paa mig, og de udførte Ordinancen ligesaa godt som Præster i Almindelighed pleie at gjøre, og jeg troer at kunne sige, næsten bedre, thi der herskede Livlighed, som var fuldstændig fri for paataget Hellighed, som man saa ofte seer, og som altid er saa unaturlig, ja ofte smertelig. Kun et lille Barn blev frembaaren for at blive „velsignet“ (Noget i Lighed med vor Daab). De gjøre store Ting, ja meget store Ting udaf Daab og Haandspaalæggelse, og synes at ønske at gjøre det til en frelsende Ordinance.

Ni Mænd og fem Qvinder aflagde deres Vidnesbyrd paa Fastedagen i Vidnesbyrdsforsamlingen. De talte ypperligt, og jeg har i Sandhed aldrig hørt et lige Antal bedre Vidnesbyrd af Folk, der vare saa ulige som de. Enhver talte med Livlighed, Hjertelighed og Sikkerhed, og Sjælens Overbeviisning afspeiledes i deres Ansigter og viste deres Oprigtighed, og jeg tvivler ikke paa, at de ere veiledte af Gud. Jeg afgav selvfølgelig mit afvigende Vidnesbyrd af mit ganske Hjerte, og det var meget opbyggeligt at høre Flere, som talte bagefter mig, sige: „Den fremmede Broder er udentvivl oprigtig, men han behøver at gaae videre; han behøver at blive døbt i Ordets fuldeste Betydning som vi forstaae det.“ Jeg bliver bestandig paamindet om (og det gjør Indtryk paa mig) deres Tillid til Joseph Smiths Aabenbaringer og til ham som Prophet; til Brigham Young som hans Efterfølger, saavelsom deres personlige Vished om at de have Ret. De vide, at de have Ret og at de Udenforstaaende have Uret. De henvise bestandig til Skriften, og naar jeg vil forstaae det anderledes end de, komme de med det: „Saaledes siger Herren.“ Der gives Træk i deres Kirkes Bestyrelse, som ere storartede. Deres Enighed er fuldstændig og nærmer sig den pavelige Magt. Igaar, ved Tjenestens Slutning i Tabernaklet, bleve Navnene oplæste paa tredsindstyve unge Mænd, som vare kaldede til at gaae paa Mission og nedsætte sig ved Bear Lake, omtrent 100 engelske Mile nordpaa. Det er ophøiet, saaledes at holde sig beredt til at gaae ud for at prædike Evangeliet eller for at opdyrke nye Regioner eller opbygge og understøtte Kirken og Riget, som de forstaae det.

Paa Veien til denne By opholdt jeg mig flere Dage i Cheyenne, hvor jeg i Forening med den utrættelige og troe Chisti Tjener J. D. Morris o. A. afholdt Forsamling, og medens jeg var der, passerede et Compagni Mormon-Emigranter derigjennem. En munter Walesmand var Anfører og ledsagede os gjennem Selskabet. En meget gammel værkbruden Mand, der sad i en Stol, sagde til ham: „Jeg vil følge Dem til Døden.“ Jeg tilbragte en Time i den Missionairs Familie heri Byen, som var Anfører for Compagniet, og jeg var glad ved den Aand, der besjælede ham og ved Alt, hvad jeg iagttog i hans Familie. Han havde været fraværende i fire Aar og været utrættelig i at prædike Mormonismen i Wales; han havde ligesom saa mange Andre været forfulgt, men var desuagtet stadigt gaaet fremad. Da vi gik igjennem hans Have, bemærkede han:

„Mine Ting ere naturligviis gaaede meget tilbage under min lange Fraværelse,“ men han talte om det, som om det vilde være til hans Gavn. Denne Missionairs Aand har coloniseret dette Territorium, hvis Settlementer strække sig 500 Mile fra Nord til Syd og 75 Mile fra Øst til Vest og sydpaa naae ind i Arizona Territorium. Jeg spiste tilaften hos en Missionair, som har gaaet over 1300 Mile i Indien. Liig Apostlerne gaae de ud uden Pung og Taske.

Det første Præsidentskab og de Tolv prædike godt i Tabernaklet. Sidste Søndag prædikede Hs. Velærværdighed Biskop Kingsley, og Brigham fulgte efter. Mormonerne have i denne Henseende store Fordele, thi de kjende deres Tilhørere og forstaae nøie den Indflydelse, de have over dem. Leiligheden benyttes til det Yderste, til at indskærpe hvormeget de have lidt for at komme hertil og hvorledes de ere blevne forfulgte af den christne Kirke, ligesom de sige at være Herrens udvalgte Folk. Det var ikke saameget min Hensigt at blive belært om Mormonismen af Lederne, som af Lægfolk, og den eneste af de Tolv, jeg har samtalet med, er Apostlen G. Q. Cannon. Han redigerer „Deseret News,“ som udgaaer daglig, og en Avis for Børn, som udgaaer 2 Gange om Maaneden. Jeg har studeret Brigham gjennem Folket og nøie iagttaget ham paa Talerstolen. Folket nærer den største Ærbødighed og Kjærlighed for ham og beder for ham saavel offentligt som privat. Ved at høre paa 40—50 offentlige og private Bønner lagde jeg Mærke til, at de Alle, med Undtagelse af To eller Tre, bade saaledes for ham: „Giv din Tjener Brigham Viisdom og nye Aabenbaringer; lær ham hvorledes han skal veilede Folket osv.“ Hans Huusholdning, Bygninger, Vogne og Eiendele vilde man i Staterne ansee for temmelig pragtfulde idetmindste dog er der Ingen, som finder Feil derved, men derimod understøtter Enhver ham i Et og Alt og anseer ham for at være hævet over Alt, hvad der kan kaldes egenkjærligt eller uchristeligt. De sige, at han taler undertiden, og da er der ikke stort ved det, men naar han taler som Prophet, er det forunderligt. Den eneste Storhed, jeg kan see hos ham, er det, som er bleven ham paatvungen; det synes ikke, at han er noget Geni, og jeg kan i Sandhed ikke see Andet, end at Hundreder og Tusinder af Mænd i denne Stilling vilde have staaet ligesaa høit og maaske høiere. Udenfor Mormonismen kunde han have været en ganske god Dommer eller Prokurator, en driftig Kjøbmand eller Jernbanedirector. Han er tilbageholden og dannet, og skjøndt nogle af hans Bemærkninger synes at være meget afstikkende for en Udenforstaaende, ere de dog forstaaelige, naar man tager hans særegne Anskuelser i Betragtning.

Jeg troer fuldt og fast, at enhver Christen i vort Land kunde lære Mere i denne Dal end noget andet Sted om Drift, Økonomi, Udholdenhed, Enighed, Hengivenhed og Opoffelser samt Lydighed til sine Overordnede. Min Leilighed har været særdeles god til at iagttage Folkets Hverdagsliv. Saavel idag som hver Dag i den forløbne Uge stimlede man sammen for at see et Beriderselskab (det første, som har gjæstet disse Dale). Man har sagt meget om dette Folks, i Særdeleshed om Qvindernes Nedslaaethed og Traurighed, og jeg troer nok der har været Anledning dertil; hvorfor ikke? Størsteparten har været af den overanstrængte Befolkning i den gamle Verden. Naturligviis er det givet, at Skolerne her ikke ere saa gode som i Staterne. En Skolelærer sagde mig, at det var dem mere magtpaaliggende at indpode Børnene det

Aandelige end det Videnskabelige. Enhver i Præsidentens Huus arbeider, og Indkjørselen til hans Gaard er prydet med en Bikube.

Nu kommer jeg til det omtvistede og ærgerlige Fleerkonerispørgsmaal. Jeg var bestemt paa at ville lære Noget desangaaende, og var derfor taknemmelig for at blive optaget i en Familie. Jo mere jeg taler med min Vært, hvem jeg elsker som en Broder, desto vanskeligere komme vi overeens og jeg siger ham det uforbeholdent; dog beundrer jeg hans Oprigtighed, Kjærlighed og Opoffrelser for sin Tro, og hans broderlige Iver for at faae mig til at hylde sine Anskuelser. Han siger, at jeg vil vissælig gaae til Fortabelse, hvis jeg ikke annammer Sandheden. Hvis Enhver handler saa vel i Fleerkoneri som han og hans Familie, vilde jeg ansee det for en storartet Forbedring paa den Vantro, som findes blandt saamange Familier i Staterne og fører til den visse Fortabelse. Det siger ikke Noget, men man benytter sig dog ofte deraf; det er simpelthen et Valg mellem to Onder. Jeg kan sige om denne Familie, hvad jeg kun kan sige om faa af de Hundreder af Familier, hvis Gjæst jeg har været, — og jeg har været Gjæst hos et stort Antal af de bedste Familier — at jeg ikke har hørt et uvenligt Ord eller seet et skummelt Blik, og der er elleve Børn.

Af Guds Naade har jeg lært her, at være mere hengiven til at tjene Christus og Sjæle, som ere ved at omkomme."

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Ældste Robert L. Campbell sender os følgende Afrids af den saameget omstrevne „Cullom Bill."

„§§ 1 og 2 bestemme, at de Forenede Staters Marskalk og hans Underordnede skulle iværksætte alle Processerne ved Høiesteret. §§ 3 og 4 bestemme, at en af de Forenede Staters Prokuratorer skal fungere i alle Criminalsager ved bemeldte Ret. § 5. Fornævnte Embedsmænds Gage fordobles. §§ 6 og 7 bestemme, at kun Borgere af de Forenede Stater skulle fungere som anklagende Juryer. 15 Mænd skulle danne en Grandjury, og naar 12 af dem blive enige derom, skal en Anklageakt indgives. §§ 8 og 9 give de Forenede Staters Marskalk eller hans Befuldmægtigede i Forening med Høiesterets Skrivere Rettighed til at vælge Medlemmerne af saavel Grand- som Petit-Juryen. § 11 forbyder Alle, som troe paa eller øve Fleerkoneri, at fungere som Medlemmer af nogen Jury. §§ 12 og 13 bestemme, at i det Tilfælde en Mand bliver anklaget for Fleerkoneri, skal det ikke være nødvendigt at bevise hverken den første eller nogen senere Vielse ved Certificater eller Protokollering, hvilket ellers i andre Giftermaalstilfælde er nødvendigt. § 14 bestemmer, at enhver Mand i Utah Territorium, som efter denne Lovs Vedtagelse maatte leve med flere end een Qvinde som Hustru, vil blive at straffe med Mulct indtil 1000 Dollars og Fængselsstraf indtil 5 Aar. § 17 bestemmer, at

saadanne Forbrydere kunne indespærres i militair Arrest i en af de Forenede Staters Soldaterleire i nævnte Territorium. § 18 bestemmer, at forsaavidt de Forenede Staters Marskalk eller hans Befuldmægtigede maatte finde eller trues med Modstand i Udførelsen af de dem i denne Sag paahvilende Forretninger, har de at henvende dem til Commandanten for de Forenede Staters Tropper, som da skal sende et tilstrækkeligt Antal deraf for at føre Sagen igjennem. § 19 bemyndiger Gouvernøren til at afskedige alle Fængselsinspectører eller deres Underordnede efter eget Forgodtbefindende. § 20 fratager Fleerkonerister Borgerret, Rettighed til at fungere som Embedsmænd og Stemmeret. § 22 bestemmer, at Gouvernøren skal beskikke alle civile Embedsmænd. § 24 erklærer Ægteskab for at være en civil Contract."

Endvidere skriver Ældste Campbell under 18de Marts:

„De har udentvivl hørt, at vor lovgivende Forsamling har givet Qvinderne Stemmeret. Ved Valget heri Salt Lake City i Februar stemte 2,300 Borgere foruden nogle faa Qvinder; derimod stemte 700 Qvinder ved det nylig afholdte Valg i Provo.

Den herværende Lovgivende Forsamling har vedtaget en civil Lov, hvortil Staten New Yorks civile Lov har tjent som Mønster, og indeholder over 500 Paragrapher. Dommer Elias Smith og andre af Brødrene, som ere Lovkyndige, ansee dette for et meget vigtigt Skridt.

Præsidenterne Young og Smith o. fl. A. reiste den 24de i forr. Maaned til Coloradofloden og ville sandsynligviis blive borte et Par Maaneder. De forlode St. George i Mandags.

Man bygger paa et Galleri i det nye Tabernakel, som vil rumme 3,000 Mennesker og skal være færdigt først i Mai Maaned. Tabernaklet vil, naar dette bliver færdigt, kunne rumme 13,000 Mennesker."

Albert Carrington, Præsident for den europæiske Mission, og L. W. Shurtleff, Præsident for Londons Conference, ankom hertil den 25de April, og vi byde dem hjerteligt velkommen til Skandinavien.

Correspondance.

Amerika.

Mount Pleasant, San Pete Co., Utah Terr., d. 13. Marts 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Deres ærede Skrivelse af 31te Januar har jeg modtaget, og Deres Følelser for mig, som personlig er Dem ubekjendt, ere mig en Glæde. Hvem veed, om det ikke

maaskee kunde falde i vor Lod at komme i nærmere Berørelse med hinanden. Vi ere engagerede i det samme store Værk, skjøndt paa forskjellig Maade, og jeg haaber ikke, at Fremtiden skal finde nogen af os udenfor, men at vi fremdeles maae arbeide for Israels Gjenløsning.

Af Bladene og private Meddelelser er De vistnok bekjendt med Begivenhedernes Gang herhjemme. Alt er Harmoni og Fred, og med faa Undtagelser følge Alle vort bekjendte Valgsprog: „Lad Enhver passe sin egen Dont.“ Godbes hovedløse Kirke er, som det kunde forventes (ved at erindre tidligere Apostaters Skjæbne) omtrent færdig med sin Virksomhed. Efter paalidelige Efterretninger er Antallet af dens Tilhængere ikke et Hundrede. Ligesom andre Affondringer fra Kirken har dette Frafald kun opnaaet en høist ubetydelig Rolle, og har ikke engang faaet en Præsident, men derimod to Raadgivere til den Præsident de ikke have.

Handelsforeningerne vinde mere og mere Folkets Tillid og krones med Held, endog over Forventning. Præsident Youngs vise Raad i dette som i alt Andet, saavel timeligt som aandeligt, ere blevne belønnede med Hæder og Taknemmelighed af et heelt Folk, til hvis Gavn hans hele Liv og Virksomhed er indviet under den Almægtiges Veiledning, og Territoriets blomstrende Tilstand skaffer ham endog Beundrere blandt vore Fjender, — Kjendsgjerninger ere haardnakkede og lade sig ikke afdisputere.

Vor Ven Cullom er fremdeles i Virksomhed, uden at det dog foraarsager os mindste Bekymring, hvadenten Congressen vedtager eller forkaster hans Forslag. Vor Sag er i sikkre Hænder. Propheternes Skoler virke gavnligt for Ældsternes Uddannelse og Helliggjørelse. Viisdomsordet holdes af de fleste Medlemmer af disse Skoler, og megen nyttig Underviisning gives i disse Sammenkomster, hvor ethvert Talent indenfor Dydens Omraade har frit Rum til Udvikling og Virksomhed.

Enhver, som kommer hertil for at tjene Herren og lade verdslige Speculationer underordnes „det ene Fornødne,“ vil visselig finde, at her er Herrens Huus, hvor de kunne lære om hans Veie og blive lykkelige. De, som derimod komme her for at tjene Penge, ville blive skuffede. Folket lærer mere og mere at stole paa Territoriets egne Hjælpekilder, og mange nyttige Fabrikker ere under Arbeide i de forskjellige Dele af det. San Pete staaer ikke tilbage, og Fort Ephraim er fremragende under sin driftige Biskop Knud Petersen.

Hvis det blev mere bekjendt, at „Skandinaviens Stjerne“ kunde faaes her, vilde der vist blive endeel Abonnenter, thi ihvorvel de Fleste forstaae Engelsk, er Dansk dog Modersmaalet. Med kjærlig Hilsen til Dem selv og Medarbeidere forbliver jeg Deres i Pagten forbundne

C. C. A. Christensen.

Provo City, den 16de Marts 1870.

Præsident Smith!

Siden jeg sidst skrev Dem til har jeg nydt en særdeles god Helbred og har havt det godt baade i timelig og aandelig Henseende. Jeg har en god, trofast Hustru,

der trolig staaer mig bi, og Herren har velsignet vore forenede Bestræbelser, saa at vi ikke alene have Livets Fornødenheder i rigeligt Maal, men ogsaa mange af dets Beqvemmeligheder. Jeg har i Vinter holdt Privatskole ved „Provo Fiskeri" og jeg har fordeelagtigt Tilbud om at fortsætte dermed. Jeg har frit Huus og Brændsel foruden min Skoleløn, og kan, hvis jeg fortsætter med Skolen, faae et Stykke Jord paa Afbetaling, hvorved jeg inden ret lang Tid vil have baade Huus, Have og en lille „Farm."

I Provo boer der endeel Skandinaver; de have det Alle godt og ere trofaste Hellige. Vi have nylig havt Conference her, og flere af Brødrene — deriblandt Biskop Smoot — sige, at det var den bedste Conference, som nogensinde har været afholdt i Provo. Vi havde en riig Høst ifjor. Græshopperne gjorde vel endeel Skade, men den synes dog ikke at være af Betydenhed; thi her er Overflødighed af Levnetsmidler. Vinteren har, med faa Dages Undtagelse været mild. Arbeidet paa den store Klædefabrik, som agtes anlagt heri Provo, er paabegyndt, og man har hele Vinteren været beskjæftiget med at samle Materialier dertil.

Det gjør mig ondt af maatte sige, at Enkelte af dem, som i de „gamle Lande" bekjendte sig at være gode Hellige, vende Sandheden Ryggen, naar de komme til disse Dale, fordi Zion og Folket her ikke er dannet efter deres indskrænkede Begreber. Dog kan jeg undertiden ikke afholde mig fra at smile over de Argumenter, de bruge, thi de ere i Sandhed latterlige. En af sidste Aars Emigranter blev allerede misfornøiet paa Veien, og da han kom hertil, reiste han omkring for at finde saamange Feil som muligt, for derefter at udfærdige „en sandfærdig Skildring om Tilstanden i Utah." Om han har gjort det, veed jeg ikke; jeg kjender ikke Manden personlig, men hvad jeg har skrevet, har jeg fra paalidelige Kilder. Hvad er Aarsagen til Saadannes Misfornøielse? Mangel paa Herrens Aand til Veiledning. Det, de meest knurre over, er, at de have intet Huus, ingen Agre, ingen Kreaturer osv., saaledes som de gamle Beboere, og disse ere ikke villige til at overlade deres Eiendomme, som de have erhvervet ved Stræbsomhed, Flid og Sparsommelighed, til Emigranterne. De, som komme herop med Herrens Aand i deres Indre, ville her iblandt Herrens Folk netop finde et Sted, hvor de kunne trives. De have her Leilighed til at blive underviste om Herrens Veie, og ville finde trofaste Brødre, Søstre og Venner, der ville række dem en hjælpsom Haand, og de ville faae samme Leilighed som tidligere Emigranter til at danne sig et hyggeligt Hjem og erhverve sig Livets Beqvemmeligheder.

Jeg vil nu afbryde min Skrivelse med en kjærlig Hilsen til Dem, Brødrene Fjeldsted, L. Larsen, C. Larsen og alle de Brødre og Søskende, som kjende mig.

Deres Broder
M. Pedersen.

Aalborg, den 8de April 1870.

Kjære Præsident Jesse N. Smith!

Omendskjøndt det er mig bekjendt, at min Broder James af og til underretter Dem om Stillingen her, tillader jeg mig dog at bebyrde Dem med disse Linier.

Som De veed, var jeg meget ung, (11 Aar) da jeg i Forening med mine kjære Forældre og Sødskende forlod Danmark for at reise til Zion, hvor jeg har opholdt mig siden, indtil jeg den 2den Juni blev kaldet til at gaae paa Mission i mit Fødeland. Det kom mig meget uventet, men ikke destomindre tog jeg Mod til mig og reiste den 8de s. M. Den 10de Juli naaede jeg i Forening med Broder Hougaard Kjøbenhavn og blev venlig modtaget. Især glædede det mig der at træffe min Broder og min Svoger, med hvem jeg tog Afsked i Zion for 2 Aar siden.

Siden min Ankomst hertil er jeg overalt bleven venlig modtaget af Sødskende og har søgt at gjøre det Bedste jeg forstaaer. Jeg er Dem taknemmelig for min Mission og for de Raad, De har givet mig.

Vi have fundet det nødvendigt at afskære endeel af de raadne Qviste af Træet, hvilket har været til Gavn. Da jeg for fjorten Dage siden var i Vensyssel, døbte jeg 4, og ifølge Brev til min Broder fra Forstanderen for Frederikshavns og Droninglunds Grene bleve 5 døbte der forleden Aften og 2 eller 3 agtede at lade sig døbe iaften. Vi arbeide med fælles Interesser og have afholdt mange Forsamlinger i Løbet af Vinteren. Mange tale om at reise til Zion, men kun Faa have Midler nok. Imorgen agter James og jeg at gaae til Hjørring. Jeg føler mig taknemmelig for at have Nummer blandt Guds Børn og nærer ingen Frygt for Cullom eller hans Medarbeidere. Guds Rige vil gaae fremad, og jeg ønsker at følge med.

Med Hilsen til Dem selv, Brødrene L. Larsen, C. Larsen og Petersen, hvori min Broder forener sig, forbliver jeg med Agtelse Deres Broder i Evangeliet

Jacob H. Jensen.

Sverrig.

Stockholm, den 14de Marts 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

I det Haab at det vil glæde Dem at høre lidt fra denne Deel af Viingaarden, kan jeg meddele, at Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere gode. Vore Forsamlinger ere godt besøgte af Fremmede, og Guds Aand arbeider paa Folket. For kort Tid siden var jeg en Tour i Uppland, hvor vi havde meget gode Forsamlinger. Vi døbte 3, medens jeg var der, og Mange vare troende og vilde snart slutte Pagt med Gud.

Broder Ehrngren er i Westmanland, og Efterretningerne derfra lyde gunstige. Saasnart der bliver aabent Vand, agter jeg at reise til Gotland.

Min Helbred har i den senere Tid været god og jeg er lykkelig i mit Arbeide og føler mig høilig velsignet af

Herren. De Hellige ønske at tjene Herren, paa faa Undtagelser nær, men vi søge at hjælpe dem frem, som ville lade sig hjælpe. De fleste Hellige holde Viisdomsordet og opfylde deres Pligter, og Guds Kraft er iblandt os. Vi have velsignet mange Syge og de ere blevne helbredede, hvorfor jeg er Herren meget taknemmelig. Altid bedende for Dem, kjære Br. Smith, tilligemed Br. Larsen, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet.

Eric Peterson.

Norrköping, den 10de April 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Jeg er just hjemkommen fra en Tour i Vestergotland, hvor jeg i Forening med Brødrene har afholdt ti Forsamlinger, som for Størstedelen vare godt besøgte. Vi glædede os ved at afgive Vidnesbyrd for Saamange, og Guds Aand stod os bi. Megen Sæd er bleven udsaaet blandt de forskjellige Nationer paa Jorden og meget Lidet er høstet, men al Sæd modnes heller ikke paa engang. Efter min Anskuelse vil den største Høsttid indtræffe efterat Herren har tugtet Nationerne ved Krig, Hunger, Pest osv. og gjort dem mere ydmyge end de ere den Dag idag. Mit Hjerte svulmer af Glæde, naar jeg tænker paa den Dag, da Zion skal vorde helliget og det skal skee som Propheten Esaias siger: „Og Hedningerne skulle vandre ved dit Lys, og Kongerne ved dit Skin, som er opgangen for Dig. Den Fremmedes Børn skulle bygge dine Mure, og deres Konger tjene Dig. Og deres Børn, som Dig trængte, skulle gaae bøiede til Dig og de skulle nedbøie sig for dine Fodders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel." Naar denne Tid indtræffer, ville de Smaa og de Ringe beskæmme de Store og de Vise af denne Verden, thi Gud har valgt de svage Redskaber for at intet Kjød skal rose sig. Hvis Verdens Vise forstode disse skjønne Prophetier, vilde vel Nogle af dem annamme Sandheden, og naar Sloret blev taget fra deres Øine, vilde de forundre sig over Menneskenes Taabelighed.

Ligesaa umuligt som det var for de Vise i Babylon at udtyde Kong Nebucanedzars Drøm, ligesaa umuligt var det for denne Verdens Vise at oversætte de gamle Nephiters Optegnelser, som nu indbefatte „Mormons Bog" og bleve oversatte af den ulærde Yngling Joseph Smith formedelst Guds Kraft.

Vi have 8 Missionairer i Conferencen her, samt 2 Forstandere, der tillige arbeide i det Timelige, og 10 Districtslærere. Da 2 eller 3 af Missionairerne agte at emigrere iaar, komme vi til at mangle Arbeidere, men maaskee de ville kunne faaes fra en af de andre Conferencer. Vi have i den senere Tid døbt 6, hvilket gjæder mig, da min hele Interesse er at arbeide for Herrens Sag. Med Hilsen til Brødrene Larsen og Petersen forbliver jeg Deres ringe Medtjener i Christo

E. J. Pehrson.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1841. (Fortsat fra Side 224.)

Vi skulle fragte det nye prægtige Skib „Chaos," 1200 Tons drægtig, som vil afseile den 5te November. Der vil afgaae mellem et og to hundrede Hellige med det, med Patriarch Peter Melling som Præsident. De Hellige her i Landet glæde sig i Almindelighed og ere fyldte med Jesu Vidnesbyrd. Brødrene af Præstedømmet lægge stor Nidkjærhed for Dagen. Deres Tal vil sandsynligviis overstige et Tusind. Vi tiltage i Antal og i Gaver og Velsignelser. Paa mange Steder stiftes nye Grene af Kirken og mange Individer lægges til de gamle. Manchester og Omegn har i de sidste atten Maaneder afgivet en Mængde Emigranter, og dog talte vi ved vor Conference for to Uger siden henved 1600 Medlemmer, af hvilke henimod 200 vare Brødre, som bare Præstedømmet. De boe Alle i Manchester og dens nærmeste Omegn. Conferencen er i den senere Tid bleven endeel beskaaren, idet over 100 Medlemmer ere blevne udelukkede, hvilket foraarsager, at de unge Grene voxe med stor Kraft.

Torsdag den 28de.

I Egenskab af Kirkens Forvalter gav jeg Reuben McBride af Kirtland i Ohio Fuldmagt til at varetage Kirkens timelige Interesser der. John Taylor og S. Fullmer vare Vitterlighedsvidner.

Fredag den 29de.

De af de tolv Apostler, som vare i Nauvoo, samledes til Raad.

Lørdag den 30te.

Jeg overværede et Møde af Byraadet og talte imod at det skulde eftergive John Eagle en Mulkt, som en Jury af tolv Mænd havde idømt ham, da jeg ansaae Juryen for sammensat af ligesaa dygtige Mænd som Byraadet. Jeg anmodede derfor Raadet om ikke at eftergive denne Mulkt.

Lyman Wight, Willard Richards og Wilford Woodruff valgtes til Medlemmer af Byraadet, Hiram Kimball og George W. Harris til Oldermænd.

I Opfyldelsen af en Befaling fra Borgermesteren sendte jeg to Compagnier af Nauvoo Legion til Pulaski S. Cahoon for at lukke hans Skjenkestue, som Raadet havde erklæret for utilladelig.

Det store Vaabenkammer i London Tower ødelagdes ved Ild, og foruden militaire Trophæer bleve Vaaben, tilstrækkelige til 300,000 Mands Udrustning, et Rov for Luerne.

Søndag den 31te.

Var samlet med Brødrene til Raad i Broder Hyrums Contoir. Overværede de Tolvs Raad. Benjamin Winchester var tilstede og klagede over, at han var bleven tilsidesat og fremstillet i et falskt Lys af Ældsterne. Han viste sig at være i Besiddelse af en Tvistighedsaand. Jeg gav ham en streng Irettesættelse, viste ham hans Daarskaber og Forfængelighed og fortalte ham, at de Principer, som han tillod at regjere ham, vilde føre ham til Ødelæggelse. Jeg tilraadede ham at forandre sin Cours, at styre sit Sind og holde op med at løbe med Snak og tale ilde om Brødrene. Jeg underviste Raadet angaaende mange Grundsætninger, henhørende til Indsamlingen fra Nationerne og denne Slægts Ugudelighed og Undergang.

(Fortsættes.)

Poesie.

Lyksaligt er det Folk, som ei
Med Verden gaaer i Blinde! —
Den snevre Port og trange Vei
De sikkerlig vil finde;
Skjøndt her i Verden de med Nød
Og Trængsel Livet friste —
De glæde sig til Hvilen sød,
Som aldrig de vil miste.

Naar Babylon til Grunde gaaer
Med sine store Stæder,
Og evig Skam og Pine faaer
For Syndens tomme Glæder, —
Da Kongerne i al sin Magt
Med Folket maae sig bøie,
Skjøndt nu de tale med Foragt
Om Kraften fra det Høie.

Den Kraft, som Lys og Livet gav
Og alle Ting frembragte,
Som seired' over Død og Grav,
Er hvad de nu foragte. —
Ved Aabenbarings klare Ord
Alene Kraften findes, —
Ved Aabenbaring kun vor Jord
Med Himlen kan forbindes.

O, skjønne Haab om evigt Liv,
Du Gjenforenings Møde! —
Naar Nøgle-Ordet — Almagts Bliv
Fremkalder vore Døde. —
Naar Fader Adam blandt sin Slægt
Lyksalig kan regjere —
Naar Syndens Saar er bleven lægt
Og Døden er ei mere.

C. C. A. Christensen.

Mount Pleasant, San Pete County, Utah, den 13de Marts 1870.

Adresse.

John H. Hougaard,
Fredensgade Nr. 43. Aarhuus.

Indhold.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.